

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 3 lutego 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W.,
Kancelaria Adwokacka w T., kwotę 732 zł (siedemset trzydzieści
dwa złote), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za
sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 1 października 2018 r. do dnia 14 października 2018 r. w N.,
woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom
Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez
uzyskanie przesyłki nadanej z terenu Republiki Włoch za pośrednictwem

firmy kurierskiej U., przez osobę posługującą się danymi A. Z., dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowej o nazwie N-etyloheksedron (Hex-en) wymienionej w wykazie substancji psychotropowych grupy I-P załącznika Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1591) w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych o masie 498,264 grama, co stanowi znaczną ilość ww. substancji, tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018, poz. 1030),

2. w dniach 13 i 14 października 2018 r. w N., woj. (...), wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową o nazwie N-etyloheksedron (Hex-en) wymienioną w wykazie substancji psychotropowych grupy I-P załącznika Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 roku (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1591) w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych o łącznej wadze 518,6 gramów, co stanowi znaczną ilość ww. substancji, na masę której składają się:

- 498,264 grama N-etyloheksedronu (Hex-en) znalezione podczas przeszukania domu znajdującego się na ul. (...) w N. w dniu 14 października 2018 roku, pochodzącego z przesyłki nadesłanej z Republiki Włoch, adresowanej na nazwisko R. B.,

- 9,44 grama N-etyloheksedronu (Hex-en) znalezione podczas przeszukania roweru koloru czarnego marki J. w dniu 13 października 2018 roku,

1. 2,7 grama N-etyloheksedronu (Hex-en) znalezione podczas przeszukania pokoju mieszkalnego w domu znajdującym się na ul. (...) w N. w dniu 14 października 2018 roku,

2. 8,196 grama N-etyloheksedronu (Hex-en) znalezione podczas przeszukania pomieszczeń gospodarczych znajdujących się na ul. (...) w N. w dniu 14 października 2018 roku,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018, poz. 1030),

3. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 26 lipca 2018 r. do 14 października

2018 r. w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął rower górski marki K. o wartości 2000 złotych, wiedząc że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. kradzieży na szkodę A. W., tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,

4. W dniu 12 października 2018 roku w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął rower górski marki B. koloru czarnego o wartości 1000 złotych, wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. kradzieży na szkodę N. W., tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,
5. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 października 2018 roku do 14 października 2018 roku w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął rower górski marki K. koloru grafitowego wraz z dodatkowym wyposażeniem o łącznej wartości 859 złotych, wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. kradzieży na szkodę W. S., tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,
6. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 3 października 2018 r. do 14 października 2018 r. w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął rower górski marki C. koloru czerwonego wraz z dodatkowym wyposażeniem o łącznej wartości 697 złotych, wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. kradzieży na szkodę D. A., tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem wydanym w dniu 25 czerwca 2019 r., w sprawie sygn. akt II K (...):

- I. uznał oskarżonego R. B. za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, z których:

1. opisany w pkt I-szym akcie oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2018.1030) i ustalił, że został popełniony od dnia 1 października 2018 r. do dnia 13 października 2018 r. i za ten czyn:
 - na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał R. B. na karę 5 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 300 stawek dziennych, przy czym na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej ustalił na kwotę

30 złotych,

2. opisany w pkt II-gim aktu oskarżenia stanowi przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2018. poz.1030) i za ten czyn:
 3. na podstawie art. 62 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy skazał R. B. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
4. opisane w pkt III, IV, V i VI aktu oskarżenia stanowią przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., przy czym ustalił, że zostały popełnione w ciągu przestępstw opisanym w art. 91 § 1 k.k. i za te czyny:
 5. na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazał R. B. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy czym na podstawie art. 33 § 2 k.k. wysokość jednej stawkiiennej ustalił na kwotę 30,00 złotych.

Na podstawie art. 86 § 1 i § 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone w pkt I-szym wyroku kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i orzekł wobec R. B. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i karę łączną grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, przy czym na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawkiiennej ustalił na kwotę 30 złotych. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2018, poz. 1030) w związku z popełnieniem przestępstw z art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy orzekł wobec R. B. nawiązkę w kwocie 10.000,00 złotych na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień „M.” ul. (...) w B..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego i zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia w zaskarżonym zakresie w oparciu o część materiału dowodowego ocenionego dowolnie, a nie swobodnie, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że materiałem dowodowym świadczącym o zamiarze wewnątrzspółnotowego

nabycia substancji psychotropowych grupy I-P przez oskarżonego R. B. jest między innymi to, że substancje psychotropowe i psychoaktywne znajdowały się wyłącznie w bezpośrednim zasięgu oskarżonego R. B., przesyłka nadana na terenie Włoch zawierająca środki odurzające w postaci N-etyloheksedronu (Hex-nu) została przesłana na adres oskarżonego, który to oskarżony posiadał już identyczne środki odurzające i to w znacznych ilościach w różnych miejscach, a ponadto zawierała dokładne dane osobowe oskarżonego, łącznie z numerem jego telefonu i została ujawniona w pokoju oskarżonego, a także świadczącym o sprawstwie oskarżonego odnośnie sprawstwa przestępstw z art. 291 § 1 k.k. są zeznania świadków, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena wszystkich zebranych dowodów łącznie wskazuje, że R. B. nie popełnił przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2018, poz. 1030), art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 291 § 1 k.k.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego R. B. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji jest możliwe w wypadku stwierdzenia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych) lub rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Należy podkreślić, na co niejednokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy, że naruszenie prawa leżące po stronie orzekającego Sądu musi mieć charakter nie tylko „rażącego”, ale także musi mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Jak zasadnie podniósł prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację przepisy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. może naruszyć tylko ten sąd, który samodzielnie czyni ustalenia, a nie jedynie ocenia ustalenia już dokonane i sposób ich poczynienia. Powołane przepisy mogą stanowić podstawę zarzutów kasacyjnych tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy odmiennie oceni zgromadzony w sprawie materiał dowodowy lub przeprowadzi postępowanie dowodowe, uzupełniając w ten sposób przewód sądowy. Żadna z powyższych okoliczności w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. Sąd odwoławczy nie uzupełniał, ani przewodu sądowego poprzez przeprowadzenie dodatkowych dowodów, ani też nie dokonał odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co wprost wynika z lektury orzeczenia Sądu Apelacyjnego i akt sprawy. Analiza zarzutu kasacji nieodparcie prowadzi do konkluzji, iż jej autor *de facto* kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne w zakresie przyjętej przez Sąd *a quo* kwalifikacji prawnej czynów, za które R. B. został skazany przez Sąd I instancji, a jego stanowisko w tym zakresie zostało w pełni zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny. Tak sam zarzut, jak i jego uzasadnienie, sprowadzają się do przedstawienia błędnej oceny dowodów świadczących o winie skazanego. W konkluzji zarzut ten sprowadza się do stanowiska, iż R. B. nie można przypisać popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Wszystkie te okoliczności stanowią oczywistą polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Okręgowy. Obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, ale także skarżącego, który temu obowiązkowi nie sprostał. Przyjęta przez obrońcę skazanego metoda prostego zanegowania oceny dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie może przynieść oczekiwanych rezultatów, albowiem ogranicza się *de facto do* stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Sąd Apelacyjny mając możliwość odniesienia się do stawianych w tym zakresie zarzutów apelacyjnych (sformułowanych wówczas jako rażąca niewspółmierność kary), skrupulatnie je przeanalizował - uznając, iż ustalenia i rozważania Sądu I instancji są prawidłowe oraz rzetelne, a kwalifikacja

prawna czynów właściwa. Analiza dowodów i ich wzajemne powiązania dały podstawę Sądowi Okręgowemu do uznania sprawstwa i winy skazanego. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny, wyrażone przez oskarżonego zastrzeżenia odnośnie „podrzucenia mu paczki z Włoch” były jedynie próbą i to „absolutnie gołosłowną” uniknięcia odpowiedzialności karnej (s. 10 – 11 uzasadnienia SA).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Na rzecz obrońcy z urzędu orzeczono stosowne wynagrodzenie za czynności dokonane w toku postępowania kasacyjnego. Rozstrzygnięcie zaś o kosztach w punkcie 3 postanowienia Sądu Najwyższego uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., bowiem uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację finansową oraz wysokość orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności.